

Sygn. akt I C 333/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant Anna Koziół

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2015 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa Gminy M. Ś.

przeciwko S. K.

o zapłatę kwoty 9.362,00 zł

I. powództwo oddała;

II. nakazuje stronie powodowej Gminie M. Ś. uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Świdnicy kwotę 351,75 zł tytułem uzupełnienia opłaty od pozwu;

III. oddała wnioski stron o zwrot kosztów procesu.

Sygn. akt I C 333/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 V 2005r strona powodowa Gmina M. Ś. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. K., S. K., S. K. i J. K. kwoty 9.362 zł z ustawowymi odsetkami wskazanymi w pozwie oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że strony łączył stosunek najmu i pozwani zalegają z zapłatą czynszu z tytułu najmu i odszkodowania za okres po rozwiązaniu umowy.

W dniu 13 VI 2014 roku wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany S. K. wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że nie zamieszkiwał w lokalu strony powodowej od 1998 roku, gdyż mieszkał z babcią na ul. (...).

Strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw ograniczyła powództwo do kwoty 4.085,37 zł, gdyż zaległość została częściowo zapłacona przez pozostałych pozwanych podnosząc, że pozwany zgodnie z art. 6g ustawy o ochronie praw lokatorów miał obowiązek zawiadomić o zmianie adresu.

W (...) SĄD USTALIŁ

NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

Rodzice pozwanego zamieszkiwali w spornym lokalu wraz z dziećmi. Byli najemcami tego lokalu. Kiedy pozwany S. W. był uczniem 8 klasy szkoły podstawowej zamieszkał u swojej babci B. W. (1). Mieszkał z babcią początkowo na ul. (...), następnie na ul. (...), a potem na (...). W 2012 roku wyprowadził się od babci i zamieszkał u rodziców swojej narzeczonej na ul. (...).

DOWÓD: umowa najmu k. 8-10

zeznania świadków K. S. k. 12 (płyta CD k. 75)

B. W. k. 12 (płyta CD k. 75)

Pozwanego k. 12 (płyta CD k. 75)

W TAK USTALONYM STANIE FAKTYCZNYM

SĄD ZWAŻYŁ:

Powództwo jest bezzasadne.

Po wydaniu nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu.

Zgodnie z treścią art. 168 §1 kpc jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Wniosek taki wnosi się do sądu w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu i równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej (art. 169 kpc). Warunki formalne wniosku o przywrócenie terminu zostały przez pozwanego zachowane, pozwany złożył także sprzeciw od nakazu zapłaty. Jako okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu pozwany wskazał, że nie otrzymał nakazu zapłaty, gdyż nie mieszka pod adresem wskazanym w pozwie, zaś o wydanym nakazie zapłaty pozwany dowiedział się 30 XII 2014 roku w rozmowie z matką, która poinformowała pozwanego, że z poczucia winy i postanowiła sama rozwiązać tą sprawę.

Pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu 31 XII 2014 roku, a więc z zachowaniem ustawowego terminu.

W związku z powyższym uznając, że pozwany uchybił terminowi do złożenia sprzeciwu bez swojej winy postanowieniem z dnia 17 II 2015 roku przywrócono pozwanemu termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Wprawdzie strona powodowa częściowo cofnęła pozew, lecz pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie.

Pozwany nie kwestionował niektórych okoliczności faktycznych podniesionych przez stronę powodową – że jego rodzice byli najemcami spornego lokalu, nie kwestionował także faktu istnienia i wysokości zadłużenia. Podniósł natomiast, że nie mieszkał z rodzicami od 1998 roku.

Prawa i obowiązki stron umowy najmu lokalu uregulowane są przez przepisy Kodeksu cywilnego oraz ustawę z 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U nr 71, poz. 733 z późn. zm).

Przez umowę najmu lokalu najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz (art. 659 §1 kc w zw. z art. 680 kc), także z art. 5 powołanej wyżej ustawy wynika, że umowa o używanie lokalu jest umową odpłatną. Przepisy te regulują podstawowy obowiązek najemcy, którym jest zapłata czynszu. Zgodnie zaś z treścią art. 471 kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

Pozwany nie był stroną umowy najmu, lecz jej odpowiedzialność za należności dochodzone pozwem strona powodowa oparła na treści art. 688¹ kc, który stanowi, że za zapłatę czynszu i innych opłat solidarnie z najemcą odpowiadają osoby pełnoletnie stale z nim zamieszkujące. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że pozwany jeszcze jako dziecko w 1998r wyprowadził się od rodziców do babci (gdyż rodzice mieli dużo dzieci i pozwany nie miał warunków do nauki) i z nią mieszkał w kolejnych zajmowanych przez babcię lokalach aż do 2012r kiedy wyprowadził się do rodziców

narzeczonej. Wynika to zarówno z zeznań pozwanego jak i świadków – babci pozwanego - B. W. (1) i mieszkającej z nimi ciotki pozwanego - K. S. (2). Pozwany przyznał, że nie wymeldował się z mieszkania rodziców, gdyż wtedy nie zdawał sobie sprawy z tego że jest to konieczne, zaś później mieli z narzeczoną zamiar nabyć własne mieszkanie i dopiero wtedy załatwić wszystkie formalności. Podkreślić należy, że sam fakt zameldowania w lokalu nie rodzi odpowiedzialności pozwanego za zaległości z tytułu czynszu. Zameldowanie w danym lokalu jest jedynie czynnością administracyjną i nie ma wpływu na istniejącą umowę najmu i wynikające z niej obowiązki stron. Z treści art. 688¹ kc wyraźnie wynika, że odpowiedzialność za zapłatę czynszu odpowiadają solidarnie z najemcą osoby pełnoletnie stale z nim zamieszkujące. Ustawodawca wskazał więc wyraźnie, że podstawą odpowiedzialności jest fakt zamieszkiwania w lokalu, którego dotyczy zaległość czynszowa, nie uzależnił jej natomiast od zameldowania w danym lokalu. Tym samym nie można tu zastosować wykładni rozszerzającej i obciążyć obowiązkiem zapłaty należności czynszowych tylko na podstawie faktu, że pozwany był w lokalu zameldowany. Dla uznania zasadności pozwu strona powodowa winna (zgodnie z art. 6 kc) wykazać, że pozwany przez cały okres objęty pozwem zamieszkiwał w lokalu, którego najemcami są jego rodzice. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził takiego faktu. Zeznania pozwanego w tym zakresie zasługują na wiarę, gdyż są logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym - zeznaniami świadków.

Zgodnie z powyższym uznać należało, że pozwany nie mieszkał w spornym lokalu w okresie objętym pozwem. Wprawdzie strona powodowa nie sprecyzowała okresu objętego pozwem, lecz nie była to okoliczność uniemożliwiająca uznanie sprawy za wyjaśnioną – z treści pozwu wynika, że pozwem objęto zobowiązania z tytułu czynszu i okresu po rozwiązaniu umowy, zaś z umowy najmu wynika, że została ona zawarta 27 I 2004r, natomiast ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w tym czasie pozwany nie mieszkał z rodzicami tylko z babcią.

W związku z powyższym powództwo należało oddalić jako bezzasadne.

Obie strony wniosły o zwrot kosztów postępowania. Strona powodowa w głosach końcowych przyznała, że z materiału dowodowego wynika, że pozwany nie mieszkał w spornym lokalu, lecz wniosła o obciążenie pozwanego kosztami, gdyż pozwany przyczynił się do powstania procesu, gdyż gdyby strona powodowa miała informację, że pozwany nie mieszka w lokalu nie pozywałaby go. Pozwany wniósł o zasądzenie kosztów na jego rzecz gdyż strona powodowa powinna sprawdzić kto mieszka w lokalu. Zgodnie z treścią art. 98 §1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszym postępowaniu to strona powodowa jest stroną przegrywającą proces. Wskazać należy, że brak jest przepisów pozwalających na obciążenie kosztami strony wygrywającej proces. Art. 100 kpc zezwala na obciążenie strony całością kosztów w przypadku częściowego oddalenia powództwa jeżeli przeciwnik uległ tylko nieznacznie – zaś w niniejszej sprawie powództwo oddalono w całości. Art. 103 kpc wskazuje, że niezależnie od wyniku sprawy sąd może włożyć na stronę obowiązek zwrotu kosztów, wywołanych niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem. Przepis ten dotyczy jednak zachowania strony w toku postępowania nie zaś przed wytoczeniem powództwa (tak w Komentarzu do KPC część I tom I pod red. T. Erecińskiego, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1997, s. 198 i powołane tam orzecznictwo). Tak więc nie wymeldowanie się przez pozwanego z lokalu nie jest postępowaniem o którym mowa w powołanym przepisie. W związku z powyższym oddalono wniosek strony powodowej o zwrot kosztów procesu.

Zgodnie z art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może nie obciążać strony kosztami. Zdaniem Sądu takie właśnie okoliczności zachodzą w niniejszej sprawie. Wprawdzie nie można zgodzić się ze stroną powodową, że pozwany miał obowiązek zgłosić zmianę adresu zgodnie z art. 6g ustawy o ochronie praw lokatorów, gdyż przepis ten dotyczy stron umowy najmu, a pozwany taką stroną nie jest, lecz nie można nie zauważyć, że pozwany obowiązany jest do zameldowania się w przypadku zmiany miejsca pobytu, co wynika z art. 24 ustawy z 26 IX 2010r o ewidencji ludności (Dz. U. z 2010 r. Nr 217, poz. 1427 z późn. zm.).

Wprawdzie nie można czynić pozwanemu zarzutu, że nie wymeldował się po wyprowadzce od rodziców, gdyż był wtedy osobą niepełnoletnią, lecz z chwilą osiągnięcia pełnoletności spoczywał na pozwanym obowiązek meldunkowy wynikający z powołanych wyżej przepisów. Strona powodowa podjęła czynności mające na celu ustalenie kto mieszka w spornym lokalu zasięgając informacji w Ewidencji Ludności (k. 12) i dane z ewidencji ludności pokrywały się z

danymi osób uprawnionych do zamieszkiwania w lokalu (k. 11). Słusznie strona powodowa podnosi, że pozwany przyczynił się do powstałej sytuacji, gdyż zaniedbał wypełnienia obowiązku meldunkowego, a przyczyną tego było – jak zeznał – że nie przejmował się tym gdzie jest zameldowany.

Zgodnie z treścią art. 79.1 ust. 2 lit. c Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (Dz.U.05.167.1398 z późn. zm.) zarządzeniem z dnia 13 XI 2014 roku (k. 36) zwrócono stronie powodowej kwotę 351,75 zł tytułem zwrotu $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu wobec uprawomocnienia się nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. W związku z przywróceniem pozwanemu terminu do złożenia sprzeciwu strona powodowa winna uzupełnić opłatę o zwróconą jej kwotę. Wobec zwrotu $\frac{3}{4}$ opłaty w wyroku nakazano stronie powodowej uiszczenie brakującej opłaty od pozwu, jako przegrywającej proces.